

Arrest

nr. 126 570 van 2 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z.I., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op X te X (Kazachstan) geboren, maar was woonachtig in Grozny.

In 2011 liet uw zoon, U.I. (ov 6.865.920), een vriend bij hem overnachten.

Midden augustus 2011 kwamen enkele agenten naar uw huis en namen uw zoon U.I. mee voor ondervraging. Hij werd ondervraagd over I.K., de vriend die kort voordien bij hem was blijven overnachten.

De dag nadien werd uw zoon terug vrijgelaten.

Daags na zijn vrijlating werd hij echter voor een tweede keer door de politie opgepakt en meegenomen. Men stelde dat hij had gelogen en dat hij een medeplichtige van I.K. was daar zij wapens bij hem zouden hebben gevonden. Uw zoon werd er ook gedwongen een document te tekenen dat hem verplichtte met de autoriteiten samen te werken. Tijdens deze vasthouding werd hij mishandeld.

De dag na zijn arrestatie werd hij vrijgelaten.

Hij besloot dat het niet langer veilig was om thuis te blijven en vertrok naar uw broer die in Stariye Atagi leeft. Daar werd zijn reis naar het buitenland geregeld.

Na het vertrek van uw zoon werd u door de politie bezocht die u vroeg waar uw zoon zich bevond. Indien hij zich niet zou melden zou u worden opgesloten.

Diezelfde maand vertrok uw zoon naar België waar hij op 24/08/2011 aankwam.

De dag nadien diende hij er een asielaanvraag in.

Op 21/11/2011 werd voor hem een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Deze beslissing werd op 24/02/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 27/10/2011 verliet u omwille van de problemen van uw zoon eveneens Rusland en reisde via Polen naar België waar u op 07/11/2011 aankwam.

De dag nadien diende u er een asielaanvraag in.

Deze werd echter door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen daar Polen volgens de Dublin- II- verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Op 19/03/2012 diende uw zoon U.I. een tweede asielaanvraag in waarvoor op 20/03/2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag genomen.

Op 28/02/2014 diende u een nieuwe asielaanvraag in.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, uw geboorteakte en uw binnenlands paspoort.

Uw dochter H.I. (O.V. 5.489.951) verblijft reeds sinds 2003 in België en verkreeg er de vluchtelingenstatus in 2005.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat de enige reden waarom u Rusland hebt verlaten de problemen van uw zoon U.I. betreffen en het feit dat u na zijn vertrek omwille van hem door de autoriteiten werd bedreigd. U gaf aan voor augustus 2011 (de start van de problemen van U.I.) geen problemen te kennen en dat u het land niet zou ontvlucht zijn ware het niet dat uw zoon U.I. toen problemen kreeg (CGVS p.2-3, 5-6).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er voor uw zoon op 21/11/2011 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Gezien er geen cassatieberoep tegen deze beslissing werd ingediend staat deze beslissing aldus vast.

De tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Uw zoon diende tegen deze beslissing geen beroep in.

De beslissing van uw zoon genomen door het Commissariaat-generaal luidt als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van het bezoek van uw kennis, I.K.. Op 13 of 14 augustus 2011 bleef hij bij u overnachten te Grozny en vertrok de volgende ochtend. Echter, op 16 augustus 2011 werd u

meegenomen door de UBOB, de politieafdeling van georganiseerde misdaad, naar het politiekantoor. U werd ondervraagd met betrekking tot uw kennis, I.K. en na uw verhoor werd uw verklaring afgedrukt die u ondertekende. U vernam eveneens dat in het huis van uw vriend wapens gevonden waren en dat hij verdacht werd van samenwerking met de rebellen. U werd 's anderendaags, op 17 augustus 2011, voor een tweede keer meegenomen door de UBOB. Zij vertelden dat u de eerste keer gelogen had en dat u uw vriend geholpen had. U ontkende en werd vervolgens mishandeld met gebruik van een gasmasker. U kon dit niet meer aan en verklaarde met de autoriteiten te zullen meewerken. De politie stelde voor dat u zich zou infiltreren bij de strijders en dat u hen vervolgens de verkregen informatie zou doorgeven. Eveneens werd gesteld dat u de volgende dag terug moest komen. Afgeschrikt door deze arrestaties en het vooruitzicht om als infiltrant te werken, besloot u onmiddellijk te vluchten. Na uw vrijlating op 19 augustus 2011 omstreeks twee of drie uur 's nachts, lifte u naar het huis van uw oom in Starye Atagi. Hij regelde vervolgens uw reis en enkele uren later reed u samen met uw vriend en uw oom naar Petigorsk. Per trein kwam u aan in Minsk, Wit-Rusland waar u uw begeleider ontmoette. De volgende dag ging u, samen met drie andere Tsjetsjenen, per minibus naar een dorp waar u vervolgens te voet door de bossen de Schengengrens overstak. Een auto werd geregeld door uw begeleider aan het einde van deze voettocht en u kwam vervolgens op 24 augustus 2011 in België aan.

De volgende dag diende u uw asielaanvraag in. Sinds uw vertrek uit uw land van herkomst heeft u geen enkel contact meer gehad met uw familie of kennissen. Uw zus H.I. (O.V. 5.489.951) verblijft in België en verkreeg er de vluchtelingenstatus in 2005 maar haar asielproblemen zijn niet gerelateerd aan die van u.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van de overnachting van uw kennis, I.K.. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid zwaar ondermijnd door uw houding die het de asielinstanties niet toelaat om de concrete omstandigheden van uw asielproblemen te achterhalen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot zijn eigen problemen en de evolutie ervan, hetgeen u nagelaten heeft. Zo werd u gevraagd of familieleden problemen ondervonden omwille van uw problemen waarvoor u asiel aanvraagt. (CGVS p. 4) U stelt dat u dat niet kan zeggen maar dat u ongerust bent. (CGVS p. 4) U hebt, volgens uw verklaringen immers met niemand meer contact, omdat u bang bent dat uw familieleden hierdoor problemen zullen krijgen. (CGVS p. 3) U verklaart verder dat u zelfs niet geprobeerd hebt om uit te zoeken hoe de situatie van uw familieleden momenteel is. (CGVS p. 4) Bovendien hebt u onvoldoende pogingen ondernomen om zich aangaande de evolutie en de oorzaak van uw vervolgingsprobleem verder te informeren. U heeft geen informatie betreffende uw eigen problemen in uw land van herkomst. (CGVS p. 18) U weet daarenboven niet of u officieel gezocht wordt. (CGVS p. 18) Betreffende de situatie van uw vriend, I.K. die de reden is van al uw problemen, kan u niet vertellen wat er met hem gebeurd is. (CGVS p. 18) U weet niet of hij opgepakt is en of dat hij officieel gezocht wordt. (CGVS p. 18) Meer uitleg omtrent het feit dat er wapens gevonden werden bij uw vriend kan u ook niet geven. (CGVS p. 19) U weet er niets meer over omdat u hem nadien niet meer gezien hebt. (CGVS p. 18) U wilt niets meer weten over I.K. en stelt er zich geen vragen meer over. (CGVS p. 18)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw verklaringen betreffende uw lakse houding niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. De vaststelling dat u amper iets kan verklaren betreffende de situatie van en de gevolgen voor uw vriend, I.K. en dat u daarenboven geen interesse toont in de huidige situatie van uw eigen problemen en die van uw familie, doet verder nog afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielerelaas. Uw verklaring dat u uw telefoon na uw vrijlating heeft weggegooid en geen telefoonnummers meer heeft, verschoont uw ongeïnteresseerde en onaanvaardbare houding allerminst aangezien u verklaart hier een zus te hebben en dus via haar, aan deze informatie kan komen. (CGVS p. 3) Zelfs indien u geen contact met haar heeft, mag er redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren over zijn problemen alsook de mogelijke problemen die zijn familie omwille van hem, ondervindt. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Rusland betreffen, samen met het feit dat u informatiebronnen ter beschikking had, ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen op manifeste en onverschoonbare wijze.

Ten tweede stelt het Commissariaat-generaal zich vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw vrees tot vervolging. Zo stelt u vooreerst dat u, tijdens uw vlucht, van Petigorsk naar Minsk per trein gereisd bent met een ticket dat op uw naam stond. (CGVS p. 7) Daarenboven stelt u de controles bij het verlaten van de Russische Federatie vermeden te hebben doordat u altijd sliep. (CGVS p. 7) Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat uw handelingen niet in overeenstemming zijn met uw verklaarde vrees voor vervolging. U werd immers door de autoriteiten onder druk gezet, opgepakt en mishandeld maar besluit toch een ticket op uw naam te kopen. Hierdoor maakt u uzelf niet alleen kenbaar maar riskeert ook mogelijke achtervolging door de autoriteiten. Daarenboven zouden zij eveneens uw vluchtroute te weten kunnen komen hetgeen nog meer gevaar voor u zou betekenen. U stelt dat u geen andere keus had. (CGVS p. 19) Bovendien waagt u het ook om de grenzen van de Russische Federatie op legale wijze over te steken met uw binnenlands paspoort dat al gedurende meerdere jaren vervallen is. (CGVS p. 6) Niet alleen is er een grote kans dat u bij mogelijke controles gevat zou kunnen worden, maar deze kans is des te reëler gezien het grote belang van een geldig binnenlands paspoort in uw land van herkomst. Het risico dat u neemt tijdens deze reis, zijnde een ticket op uw naam te kopen en de Russische grenzen legaal én met een vervallen paspoort over te steken, strookt niet met de immense vrees die u verklaart te hebben voor de autoriteiten. Ook uw verklaring dat u heel de tijd sliep in de trein om de eventuele controles te vermijden staat in contrast met uw vrees.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate grote en onredelijke risico's neemt om uw land van herkomst te ontvluchten. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor verder aangetast. Bovendien stelt het Commissariaat-generaal zich vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaarde vervolgingen. Zo stelt u dat de reden voor uw vervolging de overnachting van uw kennis I.K. was. Echter, het lijkt bijzonder ongeloofwaardig dat u enkel op basis van deze ene overnachting op zulke intensieve manier vervolgd wordt, temeer u tijdens de eerste arrestatie duidelijk meegewerkt hebt met het onderzoek. Het document met uw verklaringen dat u vervolgens ondertekende zijn daar een aanwijzing van. (CGVS p. 15) Daarenboven werd u reeds de volgende dag na de overnachting of de dag erna opgepakt ter ondervraging. (CGVS p. 12) Eveneens stelt u dat I.K. op dat moment nog niet gearresteerd was. (CGVS p.18) Het Commissariaat-generaal vindt het opmerkelijk dat u amper één of twee dagen na de overnachting reeds lastig gevallen werd door de autoriteiten, temeer uw vriend nog steeds spoorloos was en u dus niet had kunnen verklikken. Daarenboven is het weinig waarschijnlijk dat u, omwille van die ene overnachting, in zulke mate geïnterviewd wordt door de overheid gezien de onschuldigheid van deze handeling. Met betrekking tot uw verklaring dat de autoriteiten wilden dat u infiltreerde bij de rebellen en hen informatie gaf over hun activiteiten, moet eveneens opgemerkt worden dat dit weinig aannemelijk is, gezien u niet wist dat uw kennis actief was bij de rebellen en u geen banden had met de rebellen (CGVS,p.12,13). Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees hierdoor aangetast.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uw verklaring met betrekking tot uw begeleider niet overeen komt met de verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf. Daar stelde u immers dat u een Pool tweeduizend euro betaald had om hier te geraken terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaart dat uw oom betaalde en u de nationaliteit van uw begeleider niet kent. (Verklaring DVZ, punt 34 en CGVS p. 10) Na confrontatie stelt u dat u dat niet gezegd heb tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. (CGVS p. 11) Uw verklaringen voor deze tegenstrijdigheden kunnen niet aanvaard worden. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat

hij voor de diverse asielinstanties coherente verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan, op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. In casu bent u daar niet in geslaagd. Daarenboven werd de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen oprecht zijn. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid dus verder aan. Tot slot bewijst uw binnenlands paspoort op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Gezien uw vervolgingsvrees en de bedreiging vanwege de autoriteiten rechtstreeks uit zijn vervolgingsproblemen voortvloeien, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Ter bevestiging van het bedrieglijke karakter van jullie asielmotieven werden nog een aantal tegenstrijdigheden betreffende de beide arrestaties van uw zoon vastgesteld.

U verklaarde dat hij 2 keer werd opgepakt door de politie. Beide arrestaties zouden telkenmale 's avonds zijn gebeurd en u zou beide malen thuis zijn geweest (CGVS p.3, 5).

Uw zoon verklaarde echter dat hij de eerste maal in de voormiddag werd opgepakt en dat u op dat moment niet thuis was.

Betreffende de tweede arrestatie verklaarde hij, naar zijn vermoeden, dat het tussen 12 en 14u moest zijn geweest dat hij werd meegenomen. Wederom zou u niet thuis zijn geweest daar hij op dat moment alleen was (CGVS zoon p.14, 16).

Geconfronteerd met de verklaringen van uw zoon betreffende de beide arrestaties bleef u erbij dat beide arrestaties 's avonds plaatsvonden en dat u beide malen thuis was (CGVS p.6).

Gezien jullie zowel naar tijdsindicatie als naar het feit of u al dan niet thuis was bij de beide arrestaties totaal verschillende verklaringen afleggen, is dergelijke verklaring niet afdoende.

Gezien u en uw zoon 'slechts' 2 arrestaties aanhaalden is dit dan ook nefast naar de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsvrees toe.

U haalde verder aan dat er in België medische problemen, zijnde diabetes, bij u werden vastgesteld. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U stelde immers dat er behoudens financiële redenen, er geen andere redenen zijn om aan te nemen dat u niet op medische verzorging in Tsjetsjenië/Rusland zou kunnen rekenen (CGVS p.6).

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw huwelijksakte, uw geboorteakte en uw binnenlands paspoort bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

De convocatie die uw zoon tijdens zijn tweede asielaanvraag neerlegde kan evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen.

U gaf aan dat u van uw zoon had gehoord dat er een convocatie voor hem was toegekomen.

Gevraagd in welke hoedanigheid hij werd opgeroepen stelde u het document nooit te hebben gezien en enkel over het document van uw zoon te weten kwam. U wist bijgevolg niet in welke hoedanigheid hij werd opgeroepen (CGVS p.4).

Opmerkelijk genoeg gaf uw zoon op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij de betreffende convocatie van u had ontvangen (zie landeninformatie, documenten DVZ 2e AA zoon).

Gezien de tegenstrijdigheden aangaande de wijze waarop deze convocatie werd bemachtigd en uw onwetendheid over de inhoud ervan gezien u het nooit heeft gelezen, kan dan ook geen bewijswaarde aan het betreffende document worden gegeven.

Dergelijke documenten zijn enkel dienstig indien deze door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, wat geenszins het geval is.

Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd waaruit blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling in de Russische Federatie kunnen worden verkregen.

Dergelijke informatie relateert op zich al de bewijswaarde die aan dergelijke documenten kan worden gegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 mei 2014 een schending aan van de motiveringsplicht, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorschrijft dat de motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn. Volgens haar voldoet de motivering van de bestreden beslissing niet aan deze vereiste.

Verzoekster hekelt het feit dat de commissaris-generaal haar problemen en de oorzaak ervan, *in concreto* niet grondig heeft onderzocht, gezien hij zich uitsluitend gebaseerd heeft op de verklaringen van haar zoon zonder te onderzoeken of zij zelf al dan niet de waarheid spreekt. Zij stelt dat zij niet de kans kreeg op het Commissariaat-generaal om haar asielmotieven uiteen te zetten, "*gezien de*

vooringenomenheid ingevolge de besluitvorming in het asieldorfier van haar zoon" (zie het verzoekschrift, p. 11).

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Volgens haar kan uit haar asielrelaas alleen "geenszins tegenstrijdigheden, noch vage en incoherente verklaringen werden weerhouden" (zie p. 11) .

Door geen verder onderzoek te verrichten om uit te maken of zij al dan niet de waarheid sprak, wordt volgens haar het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Zij laat gelden dat "het is niet omdat het asielrelaas van verzoekende partij niet zou overeenkomen met dat van haar zoon dat ze ipso facto niet de waarheid spreekt en verder onderzoek onnodig blijkt te zijn" (zie p. 11) .

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoekster dat de problemen in Tsjetsjenië wél degelijk dermate systematisch en ingrijpend zijn en dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt.

Verzoekster vraagt aan de Raad (zie p. 12) om het "beroep tot nietigverklaring" en "de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten" (sic) ontvankelijk en gegrond te willen verklaren.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij zich voor haar asielaanvraag volledig beroept op de problemen van haar zoon U.I..

Op de vraag op de Dienst Vreemdelingenzaken naar haar problemen in haar land van herkomst, antwoordde verzoekster "Er waren daar problemen omwille van mijn zoon U.I.", "Er vielen mensen constant bij mij binnen om naar mijn zoon U.I. te vragen" en "Ik was bang van de autoriteiten, van het

feit dat ze mijn zoon U.I. opgeroepen hebben en geslagen" (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ van 28 februari 2014, vraag 15).

Op het Commissariaat-generaal werd op 27 maart 2014 aan verzoekster gevraagd of zij, naast de problemen omwille van haar zoon U.I., nog andere asielmotieven had, waarop zij ontkennend antwoordde en enkel melding maakte van het feit dat zij in België ziek is geworden (zie het verhoorverslag, p. 6).

In het kader van de asielaanvraag van verzoeksters zoon U.I., werd op 21 november 2011 door de commissaris-generaal een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus; deze beslissing werd op 24 februari 2012 bevestigd door de Raad. U.I. diende geen administratief cassatieberoep in.

De tweede asielaanvraag van U.I. in België werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen; U.I. diende tegen deze beslissing geen beroep in.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag, rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van de identieke asielaanvraag zijn afgelegd door familieleden. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Voornoemd arrest van 24 februari 2012 van de Raad aangaande verzoeksters zoon U.I. vermeldt het volgende aangaande de geloofwaardigheid van diens asielrelaas:

"De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk gestoeld is op een grondig en individueel onderzoek ter zake. Zo bevat de bestreden beslissing verschillende concrete argumenten met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker zoals door hem gedebiteerd.

Zo stelt de commissaris-generaal volgens de Raad terecht dat de nalatige handelingen van verzoeker om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse in zijn hoofde, wat de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees aantast.

De Raad stelt dienaangaande immers vast dat verzoeker niet kon zeggen of zijn familieleden problemen hadden ondervonden omwille van hem, dat hij verklaarde met niemand daaromtrent contact te hebben en dat hij aldus niet eens heeft geprobeerd om uit te zoeken hoe de situatie van zijn familieleden momenteel is.

Verzoeker had bovendien geen informatie over zijn eigen problemen in zijn land van herkomst, hij wist niet of hij officieel gezocht werd, hij kon niet vertellen wat er met K. I. gebeurd is en of die opgepakt is of gezocht wordt en verzoeker kon evenmin uitleg verschaffen over het feit dat er wapens werden gevonden bij zijn vriend. Verzoeker verklaarde ter zake trouwens dat hij niets meer wil weten over K. I. en dat hij er zich geen vragen meer over stelt.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geen contact meer heeft met zijn familie of kennissen omdat zijn vrees zo groot is dat hij contact mijdt en laat tevens gelden dat het al dan niet contact hebben met het thuisfront geen enkel verschil uitmaakt bij de behandeling van een asielaanvraag gezien dit geen invloed heeft op de redenen waarom hij zijn land is ontvlucht.

De Raad benadrukt echter dat van een asielzoeker nochtans redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land en dat hij ernstige inspanningen levert om informatie te bekomen over de actuele situatie aangezien deze van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het vastgesteld gebrek aan interesse dient wél degelijk in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de asielaanvraag en keert zich tegen de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, tijdens zijn vlucht van Petigorsk naar Minsk, per trein reisde, in bezit van een ticket op zijn naam; de commissaris-generaal merkte terecht op dat verzoeker

zichzelf hierdoor niet alleen kenbaar maakte, maar tevens mogelijke achtervolging door de autoriteiten riskeerde.

Verzoeker antwoordt hierop dat de loketbediende die het treinticket afleverde, helemaal niet weet welke problemen de reiziger heeft met de plaatselijke autoriteiten en dat de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande "louter een eigen interpretatie" is; volgens verzoeker doen zijn reisweg en de "eventuele vluchtwijze" dan ook geen afbreuk aan de problemen die hij heeft ondervonden. De Raad acht dit evenwel geen dienstig verweer; verzoeker kocht voor zijn vlucht immers niet alleen een treinticket op eigen naam, maar stak de Russische grenzen bovendien over, volgens zijn verklaringen, op legale wijze met zijn eigen vervallen paspoort.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dergelijk grote risico's nam bij het ontvluchten van zijn land van herkomst, aangezien een dergelijke clandestiene reis een preciaire onderneming is en gelet op het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van zijn vlucht.

De commissaris-generaal heeft eveneens terecht vastgesteld dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker enkel op basis van een kennis die bij hem éénmaal bleef overnachten, op een dergelijke intensieve manier vervolgd wordt, temeer omdat verzoeker bij de eerste arrestatie duidelijk meegewerkt heeft met het onderzoek; dat verzoeker bovendien amper één of twee dagen na de overnachting reeds lastig gevallen werd door de autoriteiten, hoewel bedoelde kennis spoorloos was en hem dus niet had kunnen verklikken, is eveneens niet aannemelijk.

Met betrekking tot de bewering van verzoeker dat de autoriteiten wilden dat hij in de rebellengroep infiltreerde om hen informatie te geven over hun activiteiten, merkt de commissaris-generaal tevens terecht op dat dit niet aannemelijk is aangezien verzoeker niet eens wist dat zijn kennis actief was bij de rebellen.

Het verzoekschrift gaat niet in op bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing; deze ongeloofwaardigheden blijven dan ook overeind en ondermijnen verder zijn verklaarde vrees.

Verzoeker onderneemt evenmin een poging om de tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn begeleider op zijn reis te verklaren of te weerleggen. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat hij een Pool tweeduizend euro betaald had om hier te geraken (zie de "verklaring" van 6 september 2011, nr. 34), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde (zie het verhoorverslag van 14 oktober 2011, p. 10) dat zijn oom de reis regelde en dat hij de nationaliteit van zijn begeleider niet kent.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans wordt verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente verklaringen aflegt, en dat hij de feitelijkheden in verband met zijn vlucht, gelet op het belang ervan, op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Ook voormelde incoherentie tast de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan."

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van 24 februari 2012, staat de ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoeksters zoon U.I. vast en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep, beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoekster worden aangevoerd.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoekster zoon U.I., waarop verzoekster zich beroept en waardoor zij naar zij beweert lastiggevallen te zijn door de politie, kan in hoofde van verzoekster evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag.

De Raad merkt nog op dat de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekster eveneens worden ondergraven door de vaststelling dat verzoeksters verklaringen omtrent de twee arrestaties van haar zoon U.I. tegenstrijdig waren met de verklaringen van U.I. zelf.

Zo verklaarde verzoekster dat haar zoon twee keer werd opgepakt door de politie, dat beide arrestaties 's avonds zouden zijn gebeurd en dat zij beide malen thuis zou zijn geweest (zie haar verhoorverslag van 27 maart 2014, p. 3, 5), terwijl haar zoon verklaarde bij zijn verhoor op 14 oktober 2011 dat hij de eerste keer in de voormiddag werd opgepakt, dat verzoekster op dat moment niet thuis was, en dat de tweede arrestatie gebeurde tussen 12 en 14u zijn moeder ook deze keer niet thuis was (zie zijn verhoorverslag, p. 14, 16).

De Raad wijst erop dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen

zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Deze incoherenties over kernelementen van het asielrelaas doen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

De loutere bewering in het verzoekschrift dat de problemen in Tsjetsjenië wél degelijk dermate systematisch en ingrijpend zijn en dat de fundamentele mensenrechten worden geschonden waardoor het leven ondraaglijk wordt, volstaat niet om aan te tonen dat er wat verzoekster betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De loutere bewering van verzoekster in het verzoekschrift dat de problemen in Tsjetsjenië wel degelijk dermate systematisch en ingrijpend zijn en dat de fundamentele mensenrechten worden geschonden waardoor het leven ondraaglijk wordt, toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.
De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE